

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 25, Duch Święty, Część 2

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 25 na temat Ducha Świętego, część 2.

Omawialiśmy temat teologiczny Nowego Testamentu lub Ducha Świętego w Nowym Testamencie i dwie rzeczy, które należy podkreślić, podsumowując to, co powiedzieliśmy.

Po pierwsze, widzieliśmy, że Duch Święty nie jest wyłącznie tematem Nowego Testamentu. Nie jest to temat kościoła. Nie jest to coś, co pojawia się lub wyskakuje tylko w Nowym Testamencie u autorów Nowego Testamentu, ale widzieliśmy, że Duch Święty odgrywa integralną rolę w Starym Testamencie, tak że odgrywa integralną rolę w biblijnym teologicznym rozwoju historycznej odkupieńczej aktywności Boga ze swoim ludem.

A po drugie, w związku z tym, widzieliśmy, że Duch Święty w całym Nowym Testamencie jest zawsze, chociaż autorzy Nowego Testamentu czasami go postrzegają, szczególnie jak zobaczymy dzisiaj, postrzegają go z inną obrazowością i językiem, których możesz nie znaleźć w Starym Testamencie. Duch Święty zawsze ma być postrzegany jako wypełnienie obietnic Boga, że da swojego ducha w związku z nowym przymierzem i wyleje swojego ducha na swój lud. Duch Święty jest zawsze znakiem, że nadeszła nowa era zbawienia i że Bóg wylał teraz swojego ducha, aby wypełnić swoje obietnice ze Starego Testamentu.

I widzieliśmy, że nawet w Ewangeliach i Dziejach Apostolskich Duch Święty daje ludziom moc do służenia mu. On identyfikuje i wskazuje, kim są prawdziwi ludzie Boga. Widzieliśmy również, że Duch Święty odgrywa kluczową rolę w mowie i prorocестве, to znaczy w inspirowaniu mowy i języka prorockiego.

Ale teraz chcę przejść do reszty Nowego Testamentu i zauważyć, jak różne korpusy literatury rozwijają temat Ducha Świętego. Przejdziemy kanonicznie. Przyjrzymy się listom Pawła.

U Pawła Duch Święty jest wszechobecny. Znajdziesz go wszędzie, odniesienia do Ducha. Ale przyjrzymy się kilku tekstom w tak zwanych listach ogólnych lub epistołach, a następnie zakończymy rozważaniem funkcji Ducha Świętego i roli Ducha Świętego w Księdze Objawienia.

Ale raz jeszcze, kluczową cechą do zrozumienia jest to, że Duch Święty w literaturze Pawła i gdzie indziej jest znakiem, że nadeszła nowa era zbawienia, nowa era zbawienia przepowiedziana przez proroków Starego Testamentu, obiecana w Starym Testamencie. Teraz, gdy nadeszła nowa era, nowe stworzenie Boga, Jego królestwo, zbawienie nowego przymierza i Duch Święty są znakami lub wskazówkami, że to miało miejsce. I dlatego chcę przyjrzeć się listom Pawła.

I po raz kolejny nie mamy czasu, aby zbadać cały tekst i wszystkie szczegóły i zbadać każdy sposób, w jaki działa Duch Święty. Ale po raz kolejny chcę zbadać niektóre z dominujących punktów ciężkości lub dominujących tematów w odniesieniu do Ducha Świętego, szczególnie w świetle wypełnienia się Starego Testamentu i w świetle niektórych rzeczy, które widzieliśmy w Ewangeliach i Dziejach Apostolskich. Teraz, w przypadku listów Pawła, pierwszą rzeczą, którą należy rozpoznać, jest to, że Duch Święty działa, aby wskazać obecność Boga w świątyni ze swoim ludem.

Tak więc w kilku miejscach w listach Pawła przyjrzymy się tylko kilku z nich, ale w kilku miejscach znajdujemy działanie Ducha Świętego jako środka, za pomocą którego Bóg mieszka ze swoim ludem. Dzieje się to w powiązaniu z biblijnym tematem teologicznym świątyni, gdzie jeśli wrócisz do naszej dyskusji o świątyni, przypomnisz sobie, że obrazowanie świątyni i język świątyni są przenoszone i znajdują swoje wypełnienie w samych ludziach. Ale wtedy obecność Boga ze swoim ludem, świątynia przybytku Boga mieszkająca ze swoim ludem, jest widziana przez Ducha Świętego.

To przez ducha Bożego mieszka On ze swoim ludem. Tak więc na przykład, po drugie, nie będziemy ponownie badać tekstu Starego Testamentu w odniesieniu do zamieszkiwania w świątyni, ale w 2 Koryntian rozdziałach 6 i 16, widzieliśmy już, że w 1 Koryntian Paweł zaczyna rozwijać motyw świątyni. Zwraca się do Koryntian, używając liczby mnogiej.

Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga? Albo że jesteście świątynią, 1 Koryntian rozdział 3. Ale chcę spojrzeć na 2 Koryntian rozdział 6, i rozważaliśmy już ten tekst. Ale w rozdziale 6, wersecie 16, jaka jest zgoda między świątynią Boga a bożkami? Bo jesteśmy świątynią Boga żywego. A potem, jak powiedział Bóg, będę z nimi mieszkał i będę się przechadzał pośród nich.

Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Przyjrzelśmy się temu w kontekście autora, nie tylko zwracając się do Koryntian jako do świątyni Boga, ale także cytując tekst ze Starego Testamentu, połączenie dwóch tekstów, w rzeczywistości z Ezechiela rozdział 37 i Księgi Kapłańskiej rozdział 26. Księga Kapłańska 26, przewidująca Boga mieszkającego w swoim przybytku.

Rozdział 37 Ezechiela przewiduje mieszkanie Boga w jego eschatologicznej świątyni, którą Ezechiel kontynuuje i opisuje. Teraz autor odnosi to do wierzących w Koryncie. I

prawdopodobnie powinniśmy to zrozumieć, chociaż nie mówi dokładnie, w jaki sposób są świątynią Boga. Jak to możliwe, że Bóg mieszka z nimi i kroczy pośród nich? Jeśli wrócisz do 1 Koryntian rozdział 3 i werset 16, to jest to tekst, w którym Paweł mówi: czyż nie wiecie, że sami jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka pośród was? Tak więc w 1 Koryntian rozdział 3 i werset 16 oraz w połączeniu z 2 Koryntian 6.16 kościół jest świątynią Boga, w której mieszka On przez swojego Ducha Świętego.

Podobny temat znajdziesz w Księdze Efezjan i rozdziale 2, długim fragmencie zaczynającym się od wersetu 11, gdzie Paweł opisuje relację między Żydem a poganinem jako przywróconą na podstawie starotestamentowego tekstu prorockiego z Izajasza. Obietnica Izajasza o przywróceniu została spełniona przez Boga, który zjednoczył Żydów i pogan. Ta opowieść osiąga punkt kulminacyjny, odnosząc się do ludu Bożego w kontekście świątyni.

A zatem werset 19, w konsekwencji, nie jesteście już obcymi i przybyszami, ale współobywatelami ludu Bożego, a także członkami jego domu, co można by uznać za ogólne wyobrażenie domowe. Ale dalej jest napisane, budujcie na fundamencie apostołów i proroków, a sam Jezus Chrystus jest w nim głównym kamieniem węgielnym. Cała budowla jest zespolona i wzrasta, aby stać się Świętą Świątynią w Panu.

Tak więc zastosowanie języka świątynnego do kościoła, ale potem przechodzi do wersetu 22, który kończy się słowami: i w nim wy dwoje jesteście budowani razem, aby stać się mieszkaniem, w którym Bóg mieszka przez swego ducha. Tak więc duch jest środkiem, przez który obecność Boga jest jego przybytkiem, obecnością świątyni i mieszkaniem świątyni, a teraz jest pośród swego ludu. Zasugerowałem również, że prawdopodobnie powinniśmy przeczytać Efezjan rozdział 5 i werset 18 w ten sam sposób.

Chociaż autor nie używa słowa świątynia w rozdziale 5, wersecie 18, Paweł mówi, nie upijajcie się winem, które prowadzi do rozwiązłości, ale zamiast tego bądźcie napełnieni duchem. Prawdopodobnie powinniśmy to rozumieć również w kontekście obecności Boga w Ezechielu i innych tekstach Starego Testamentu, obecności Boga wypełniającej świątynię, świątyni będącej pełną chwały Bożej, tak że duch teraz, szczególnie w świetle tego, co Paweł właśnie powiedział w Efezjan 2 i 20, 21 i 22, jest teraz duchem napełniającym kościół. I prawdopodobnie nie powinniśmy czytać rozdziału 5, wersetu 18 Efezjan wyłącznie indywidualnie, ale powinniśmy czytać go zbiorowo.

Cały kościół jest świątynią, którą Bóg wypełnia swoją chwalebną obecnością poprzez lub za pomocą swojego Ducha Świętego. Tak więc pierwszą główną funkcją Ducha Świętego, którą znajdujemy w listach Pawła, jest to, że to poprzez ducha obecność

świątyni Bożej przebywa teraz z jego ludem. Obecność świątyni jest pośredniczona przez Ducha Świętego Boga.

Bóg mieszka ze swoim ludem lub w swoim ludzie świątyni za pośrednictwem swojego ducha. Zgodnie z innymi starymi tekstami Nowego Testamentu, i znowu, można to postrzegać jako swego rodzaju nadrzędną funkcję ducha, Duch Święty jest znakiem, że nowy wiek zbawienia został zainaugurowany. Nadchodzący nowy wiek zbawienia przepowiedziany w prorokach Starego Testamentu, nowe przymierze, które prorocy przewidywali, na przykład Ezechiel rozdział 36, i wszystkie te teksty odnoszące się do Boga wylewającego swojego ducha w Izajasza rozdział 44, w Joela rozdział 2 i gdzie indziej, znajdują teraz swoje wypełnienie w obecności Ducha Świętego ze swoim ludem, kościołem, kościołem składającym się z Żydów i pogan.

Teraz, jak powiedziałem, często widzimy Pawła używającego różnych metafor, aby odnieść się do ducha. Zobaczmy, że używa języka pieczętowania lub chrzczenia lub ponownie napełniania, chociaż nawet język napełniania w Efezjan 5 nie jest koncepcją Nowego Testamentu. Prawdopodobnie odnosi się do napełnienia świątyni przez Boga Jego chwalebną obecnością.

Ale część języka może różnić się od tego, co znajdujemy w Starym Testamencie, ale jednocześnie jest jasne, że Paweł rozumie Ducha Świętego jako znak, że nowy wiek zbawienia, nowe przymierze, nowe stworzenie przewidywane w literaturze prorockiej zostało już zainaugurowane. Tak więc na przykład, aby zademonstrować różne sposoby, w jakie Paweł widzi działanie Ducha Świętego, w rozdziale 1 i wersecie 14 muszę przeczytać również 13, a wy również zostaliście włączeni do Chrystusa, gdy usłyszeliście przesłanie prawdy, ewangelię waszego zbawienia, gdy uwierzyliście, zostaliście naznaczeni w Nim, w Chrystusie, pieczęcią, obiecany Duchem Świętym. To ciekawe, ponieważ opisuje to jako obiecanego Ducha Świętego.

Kto mu to obiecał i gdzie? Prawdopodobnie znowu odniesienie do Starego Testamentu, Ducha Świętego, którego Bóg obiecał wylać na swój lud. Obiecane błogosławieństwo Ducha Świętego, które można znaleźć ponownie u Izajasza i Ezechiela, o którym czytamy w Dziejach Apostolskich, Ducha Świętego, którego Chrystus obiecuje wylać na swój lud, wypełniając Księgę Joela rozdział 2 w Dziejach Apostolskich rozdział 2. Tak więc to jest obiecany Duch Święty. Ponownie, Paweł używa języka pieczęci, co sugeruje bezpieczeństwo, ochronę i zachowanie, ale w kontekście tego nie jest to coś zupełnie nowego, co się dzieje, ale nic mniej niż obiecany Duch Święty.

Werset 14, który jest depozytem gwarantującym nasze dziedzictwo, więcej starotestamentowego języka, nasze dziedzictwo aż do odkupienia tych, którzy są własnością Boga ku chwale Jego chwały. Tak więc Duch Święty wtedy działał; wylany Duch Święty działa jako gwarancja naszego przyszłego dziedzictwa i działa jako

gwarancja dziedzictwa więcej, które ma nadejść. Ale Duch Święty nie jest niczym innym, jak tym, co Bóg obiecał swojemu ludowi.

Rzymian rozdział 8 i werset 23, aby po prostu spojrzeć na wybór tekstów, nie tylko werset 22, w pewnym sensie w tym samym kontekście, w którym Duch Święty, jak widzieliśmy w Liście do Efezjan, jest wylewany na nas, obiecany Duch Święty, jako gwarancja naszego przyszłego dziedzictwa. Werset 22 Rzymian 8, wiemy, że całe stworzenie jęczy jak w bólach rodzenia aż do chwili obecnej. Nie tylko to, ale i my sami, którzy mamy pierwsze owoce Ducha, które wzrastały wewnątrz, gdy z niecierpliwością oczekujemy naszego przyjęcia do synostwa, odkupienia naszych ciał.

Tak więc raz jeszcze, Duch Święty jest wylewany, jak obiecano w Starym Testamencie, jako gwarancja, i tutaj Paweł używa więcej starotestamentowego języka pierwszych owoców. Duch Święty jest wylewany na nas jako pierwszy owoc kolejnych owoców, które nadejdą, a są nimi nasze przyszłe dziedzictwo, fizyczne odkupienie naszych ciał w nowym stworzeniu. Tak więc Duch Święty działa jako wskazówka, gwarancja, że nowy wiek zbawienia jest już obecny i został już zainaugurowany, nawet przed jego przyszłą manifestacją.

List do Efezjan, rozdział 4, werset 30, chcę tylko wspomnieć o tym, ponieważ autor mówi: nie pozwólcie, aby ktokolwiek to jest werset 29 Listu do Efezjan 4, niech żadna nieprzyzwoita mowa nie wychodzi z waszych ust, ale tylko budująca, według potrzeby, aby przyniosła pożytek tym, którzy słuchają. I nie zasmucajcie Ducha Świętego, którym zostaliście zapieczętowani na dzień odkupienia. Teraz, kilka rzeczy jest interesujących w tym tekście.

Przede wszystkim, zauważ podobieństwo między rozdziałem 1 a wersem 13 Listu do Efezjan, że Duch Święty działa jako pieczęć gwarantująca nasze przyszłe dziedzictwo. Zauważ równowagę między już i jeszcze nie. Już Duch został wylany jako gwarancja naszego przyszłego dziedzictwa.

Po drugie, zwróć uwagę na związek ze Starym Testamentem. Wracając do rozdziału 66 Księgi Izajasza, kiedy badaliśmy nauczanie Starego Testamentu o Duchu Świętym, w rozdziale 66 Księgi Izajasza znaleźliśmy odniesienie do Ducha Świętego, który został wylany na lud Boży w Starym Testamencie, to znaczy pokolenie ludu Bożego na pustyni, i fakt, że zasmucają Ducha Świętego. Innymi słowy, Paweł odwołuje się tutaj, myślę, że bezpośrednio nawiązuje do rozdziału 66 Księgi Izajasza i pokazuje, że teraz prawdziwy lud Boży jest ostrzegany, aby nie popełniał tego samego błędu, co ich przodkowie, poprzez swoją mowę zasmucającą teraz Ducha Świętego, który został na nich wylany w wypełnieniu obietnic Starego Testamentu, jako gwarancji ich przyszłego odkupienia.

Rzymian rozdział 8, werset 16. Spójrzmy na jeszcze jeden przykład tekstu Nowego Testamentu, który opisuje wylanie Ducha Świętego jako znak, że nowa era zbawienia już nadeszła. Rozdział 8, werset 16.

Przeczytam również werset 15. Duch, którego otrzymaliście, nie czyni was niewolnikami, abyście znów żyli w strachu; raczej duch, którego otrzymaliście, implikacja jest otrzymana w czasie zbawienia i w wypełnieniu starotestamentowej obietnicy świtu nowej ery. Duch, który otrzymaliście, przyniósł wasze przyjęcie do synostwa, i przez niego wołamy Abba Ojciec.

Duch sam świadczy z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Tak więc teraz Duch Święty jest znakiem tego, kim są prawdziwe dzieci Boże. Duch Święty jest znakiem, że jesteśmy prawdziwie ludem Bożym i uczestniczyliśmy w nowej erze zbawienia, która właśnie nadeszła.

Tak więc Duch Święty działa jako gwarancja, że nowa era już nadeszła i jest znakiem lub wskaźnikiem tego, kim są prawdziwi ludzie Boga. W związku z tym moglibyśmy przyrzeć się wielu innym tekstom, które mówią o pracy ducha w odniesieniu do zbawienia. To nie jest naprawdę odrębna kategoria, ale należy do pierwszej.

Duch jest znakiem, że nadeszła nowa era zbawienia, spełniając obietnice Starego Testamentu, że Bóg wyleje swojego ducha na swój lud. Jednak tekst, którym właśnie zakończyliśmy w Rzymianach, rozdział 8, werset 16, wskazuje na kluczową rolę Ducha Świętego, a mianowicie, że duch jest wyznacznikiem tożsamości tego, kim są prawdziwi ludzie Boga. Właśnie przeczytaliśmy Rzymian, rozdział 8, werset 16 i werset 8. Wy jednak nie jesteście w królestwie ciała, ale w królestwie ducha, jeśli rzeczywiście duch Boży w was mieszka.

A zatem, jeśli ktoś nie ma ducha Chrystusa, nie należy do Chrystusa. Co ciekawe, Paweł również utożsamia ducha Bożego z duchem Chrystusa. Ale Duch Święty jest wskazówką, że jesteśmy prawdziwym ludem Boga.

Wskazuje na fakt, że teraz jesteśmy w sferze ducha i że, raz jeszcze, łączymy się z ludem Boga. Mamy być utożsamiani z ludem Boga i tymi, którzy teraz są w sferze nowego wieku zbawienia Bożego, który nadszedł. Jeszcze bardziej jasny jest rozdział 3 Listu do Galatów, w którym znajdujemy dalsze odniesienia do Ducha Świętego.

Duch Święty jest kluczowy dla argumentu Galatów. Część tego, co Paweł robi w Galatach, to argumentowanie przeciwko tak zwanym judaizatorom, którzy weszli. Pamiętajcie, że powiedzieliśmy, że jednym z kluczowych pytań, z którymi zmagają się Galat, jest to, kim są prawdziwi ludzie Boga.

Judaizatorzy odpowiadają, że prawdziwym ludem Boga są fizyczni potomkowie Abrahama. Ci, którzy są prawdziwymi Żydami, przyjmują na siebie znacznik tożsamości, jakim jest przestrzeganie prawa. Dla mężczyzn oznaczało to obrzezanie.

Dla wszystkich innych oznacza to przestrzeganie szabatu i przestrzeganie praw dotyczących pożywienia, a więc to, co znaczy być ludem Bożym, i co znaczy być usprawiedliwionym przez wiarę.

Przyjrzymy się temu terminowi później. Ale co oznacza bycie usprawiedliwionym, doświadczanie zbawienia Bożego, uczestnictwo w błogosławieństwach Abrahama. Trzeba być fizycznym potomkiem Abrahama lub trzeba identyfikować się z fizycznymi potomkami Abrahama, przyjmując na siebie znaki tożsamości prawa.

Teraz, w odpowiedzi na to, Paweł zaczyna pytać swoich pogańskich chrześcijan galackich, którzy są kuszeni, by stanąć po jego stronie i uwierzyć w to, i pójść za judaizatorami. Zaczyna w wersecie 2, mówiąc: Chciałbym się od was nauczyć tylko jednej rzeczy. Czy otrzymaliście Ducha przez uczynki prawa, czy przez wiarę w to, co usłyszeliście? Czy jesteście tak głupi po rozpoczęciu za pomocą ducha, że teraz próbujecie skończyć za pomocą ciała? Czy doświadcziliście tak wiele na próżno? To jest to, czego doświadczili w Duchu Świętym i przez otrzymanie ducha, jeśli rzeczywiście było to na próżno.

Więc werseł 5, więc znowu pytam was, czy Bóg daje wam swego ducha i dokonuje cudów wśród was przez uczynki prawa czy przez wiarę w to, co usłyszeliście? Innymi słowy, Paweł widzi wylanie Ducha Świętego i otrzymanie Ducha Świętego jako gwarancję, że są prawdziwym ludem Boga. Jako znacznik tożsamości, że należą do ludu Boga. I tak myślę, że raz jeszcze Paweł wraca do starotestamentowych obietnic Boga wylewającego swego ducha na swój lud.

Obietnice są zazwyczaj w kontekście przywrócenia przez Boga ludu Bożego, Izraela, w Starym Testamencie. Teraz Paweł po prostu pyta ich, czy otrzymali Ducha Świętego po prostu przez wiarę w Jezusa Chrystusa, czy też otrzymali go w związku z przestrzeganiem prawa Starego Testamentu? Wniosek jest taki, że powinniśmy otrzymać Ducha Świętego, gdy wierzymy w Chrystusa. To jest obiecany Duch Święty Starego Testamentu, którego Bóg powiedział, że wyleje na swój lud, jeśli Galaci go otrzymają.

To dowód ich tożsamości ludu Bożego. Nie przestrzegają Prawa Mojżeszowego, ale po prostu otrzymują Ducha Świętego jako obiecanego Ducha Świętego, którego Bóg wyleje na swój lud w Starym Testamencie. Duch Święty gwarantuje lub wskazuje na inaugurację nowego wieku zbawienia. Jeśli Galaci doświadczili tego po prostu wierząc w ewangelię i wierząc w Chrystusa, to nie muszą brać na siebie jarzma prawa jako znaku tożsamości ludu Bożego.

Tak więc duch funkcjonuje jako znacznik tożsamości tego, kim są prawdziwi ludzie Boga. Duch Święty jest związany z synostwem i jest związany z tematem znaczników tożsamości dla ludu Boga. Otrzymując Ducha Świętego, Duch Święty gwarantuje, że są synami Boga.

Że chrześcijanie pochodzenia pogańskiego w Galatach, na przykład, i wszyscy ludzie Boga, Żydzi i poganie, są teraz prawdziwymi synami lub prawdziwymi dziećmi Boga. Tak więc w tej samej księdze, Galatów, rozdział 4 i werset 6, Paweł ponownie argumentuje to samo. Skąd wiemy, że jesteśmy prawdziwie synami Boga? Ten język synostwa, jak zobaczymy w naszym następnym wykładzie, gdy będziemy mówić o zbawieniu, jest biblijno-teologicznym tematem Nowego Testamentu zbawienia.

Synostwo należy rozumieć raz jeszcze w kontekście obietnic Boga danych Izraelowi i w kontekście postępowania Boga z Izraelem. Izrael był prawdziwym synem Boga. Izrael był adoptowanym synem Boga i jego ludu.

Teraz pytanie brzmi, na jakiej podstawie jesteśmy dziećmi Boga? Jaki jest dowód lub gwarancja, że naprawdę jesteśmy dziećmi Boga, synami Boga, w wypełnieniu obietnic Starego Testamentu dla Izraela? Rozdział 4 i werset 6, ponieważ jesteście jego synami, Bóg zesłał Ducha swego syna do naszych serc, ducha, który woła Abba Ojciec. NIV, który analizuję, pisze duch wielką literą, jasno wskazując, że jest to odniesienie do Ducha Świętego. Ponownie, jest to odniesienie do obietnic Starego Testamentu, że Bóg wyleje swojego ducha na swój lud. Więc teraz fakt, że Galaci są w stanie wyznać Boga jako Ojca, aby wołać Abba Ojciec, mówi Paweł, jest dlatego i tylko dlatego, że mają i posiadają obiecanego Ducha Świętego ze Starego Testamentu, którego Bóg wyleje na swój lud.

Innym bardzo interesującym jest to, że według argumentu Pawła w Liście do Galatów, Duch Święty dla Pawła wydaje się być utożsamiany z obietnicą daną Abrahamowi. To znaczy, gdy cofniesz się i spojrzysz na obietnice Starego Testamentu dane Abrahamowi, Paweł widzi to ostatecznie jako błogosławieństwo Ducha Świętego. Fakt, że Bóg obiecał błogosławić Abrahamowi i wszystkim narodom ziemi, że będą błogosławione, to błogosławieństwo jest wylaniem Ducha Świętego z ducha Bożego.

List do Galatów, rozdział 3, werset 14. Zobaczmy, wrócę i przeczytam werset 13. Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się dla nas przekleństwem.

Bo napisano: Przeklęty każdy, który wisi na drzewie. On nas odkupił, aby błogosławieństwo dane Abrahamowi przyszło teraz do pogan. Przez Chrystusa Jezusa, abyśmy mogli otrzymać obietnicę Ducha Świętego przez wiarę.

Ponownie, obietnica Ducha Świętego to nie tylko Duch Święty, którego Bóg teraz obiecuje chrześcijanom w Nowym Testamencie. Ale obiecany Duch Święty, którego

Bóg obiecuje ze Starego Testamentu, aby wylać na swój lud. A teraz Paweł łączy to z obietnicą daną Abrahamowi.

Tak więc w rozdziale 12 Księgi Rodzaju i kolejnych rozdziałach Księgi Rodzaju, kiedy Bóg składa obietnice Abrahamowi i obiecuje błogosławić jemu i wszystkim narodom ziemi, ta obietnica może zostać w końcu wylana. Teraz, gdy Chrystus odkupił Izraela spod prawa, błogosławieństwa Abrahama mogą zostać wylane zarówno na Żydów, jak i na pogan, a jest nimi obiecany Duch Święty. W rzeczywistości, jeśli wrócisz do rozdziału 44 Księgi Izajasza, myślę, że zobaczysz podobną identyfikację.

Izajasz rozdział 44 i werset 3, Bo wyleję wodę na spragnioną ziemię, czytamy ten tekst już w związku ze starotestamentową obietnicą Ducha Świętego i zauważyliśmy związek między wylewaniem wody a wylewaniem Ducha, który czasami znajdujesz również w Nowym Testamencie. Bo wyleję wodę na spragnioną ziemię i strumienie na suchą ziemię. Wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje potomstwo.

Więc teraz, co ciekawe, ten język... A jeśli cofniesz się, zwraca się do ludu, Nie bój się, Jakubie, mój sługo, w wersecie 2. Więc zwróć uwagę na język mojego potomstwa i moich potomków i błogosław im. To przypomina język przymierza Abrahama z Księgi Rodzaju 12 i innych miejsc w Księdze Rodzaju i Starym Testamencie. Więc nawet rozdział 44 Księgi Izajasza wydaje się utożsamiać obietnicę dla potomstwa Abrahama z błogosławieństwem, które miało trafić do jego potomków jako wylanie Ducha Świętego.

I tak teraz znajdujemy Pawła mówiącego coś podobnego w Galacjan rozdział 3, werset 14, że błogosławieństwo dane Abrahamowi teraz ma wyjść do pogan w wypełnieniu Starego Testamentu, abyśmy przez wiarę mogli otrzymać obietnicę Ducha Świętego. Być może przypominamy sobie teksty takie jak Izajasz 44. Tak więc Duch Święty ma być również identyfikowany jako obietnica złożona Abrahamowi.

Również znajdujemy Ducha Świętego raz jeszcze, myślę, w wypełnieniu tego, co znajdujemy w Ezechielu 36 i nowym przymierzu zbawienia, które ma zostać zainaugurowane na podstawie obietnicy złożonej w Ezechielu 36. Znajdujemy również Pawła wiążącego Ducha Świętego z odnowieniem i odrodzeniem lub odrodzeniem, podobnie jak znajdujemy na przykład w Jana rozdział 3. Tak więc Tytus rozdział 3 i werset 5. Nie przyjrzelśmy się wielu odniesieniom do listów pasterskich, więc oto jedno. On nas zbawił nie ze względu na prawe rzeczy, które uczyniliśmy, ale ze względu na swoje miłosierdzie.

On nas uratował przez obmycie odrodzenia i odnowienia przez Ducha Świętego, którego wylał na nas hojnie przez Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela. Ponownie, zauważ język wylewania Ducha, który wydaje się odzwierciedlać, ponownie, tekst

Starego Testamentu. Zauważ związek z obmyciem i językiem odrodzenia lub regeneracji i odnowienia.

Wszystko to, jak sędzę, przypomina język Starego Testamentu, tak że raz jeszcze Duch Święty jest znakiem, że obiecanie odnowienie, obiecanie wylanie Ducha Świętego, które przynosi odrodzenie i odnowę, Ezechiel 36 i gdzie indziej, zostało teraz spełnione w osobie Jezusa Chrystusa. I tak też znajdujesz, nawet w Tytusie 3:5, związek między teraz, gdy Jezus, z powodu swojej śmierci i zmartwychwstania, jest wywyższonym Panem, teraz jest w stanie, teraz, gdy odkupił swój lud, teraz jest w stanie wylać obiecanego Ducha Świętego na swój lud. Widzimy również, że Duch Święty, w swojej pracy w związku ze zbawieniem, inauguruje nowe stworzenie.

To Duch Święty sprawia, że powstaje nowe stworzenie, a czyni to, sprawiając zmartwychwstanie życia nowego stworzenia. 1 Koryntian rozdział 15, werset 45. W 1 Koryntian 15 jest wiele tekstów, które moglibyśmy przeczytać, ale w wersecie 45 jest napisane: Stał się pierwszy człowiek Adam istotą żywą, ostatni Adam duchem ożywającym.

Wiersz 46, Duchowe nie było pierwsze, ale naturalne, a potem duchowe. Tak więc życie zmartwychwstania nowego stworzenia jest teraz wylane przez Jezusa Chrystusa. Tak więc Duch Święty inauguruje nowe stworzenie, przekazując nam duchowe lub zmartwychwstania życie nowego stworzenia przed fizycznym zmartwychwstaniem ludu Bożego, które nastąpi wraz z przyjściem Chrystusa w przyszłości.

Tak więc Duch Święty inauguruje nowe stworzenie, inauguruje obiecanie nowe stworzenie Starego Testamentu, dając nam już duchowe życie zmartwychwstania nowego stworzenia, które Paweł jasno stwierdza, że dzielimy z mocy przynależności do Chrystusa, który został wskrzeszony. Innym ważnym tematem, który zapowiada coś, o czym będziemy mówić pod koniec tego kursu, jest Duch Święty. W całym Nowym Testamencie znajdujemy Ducha Świętego w odniesieniu do etyki chrześcijańskiej.

Zauważyliśmy już, że Duch Święty inauguruje nowe przymierze, ale częścią nowego przymierza, jeśli wrócimy do Jeremiasza i Ezechiela, jest to, że Bóg wypisałby swoje prawo na naszych sercach. Bóg wylałby swojego Ducha, umożliwiając swojemu ludowi przestrzeganie Jego prawa i odpowiadanie w posłuszeństwie. Usunąłby ich kamienne serce i dał im serce z ciała poprzez Ducha Świętego.

Tak więc Duch Święty nie tylko inauguruje nowe przymierze, ale to przez Ducha Świętego jesteśmy teraz w stanie przestrzegać przykazań Bożych i żyć takim życiem, jakiego Bóg pragnie dla swego ludu. W rzeczywistości myślę, że jeśli uważnie i uważnie przeczytasz listy Pawła, odkryjesz, że wszystkie polecenia Pawła, które daje w swoich listach w formie listów wad i cnót oraz innych nakazów i poleceń, nigdy nie

powinny być interpretowane jako rzeczy, które w jakiś sposób o własnych siłach możemy wykonać i wytworzyć. Ale myślę, że Paweł zawsze zakłada, że chociaż jesteśmy odpowiedzialni za nasze czyny i aktywność, ostatecznie to Duch Święty wytwarza rodzaj życia, jakiego Bóg pragnie od nas.

Rozdział 5 Listu do Galatów jest jednym z najwyraźniejszych przykładów tego w dobrze znanej sekcji o owocach Ducha. Paweł mówi, zaczynając od wersetu 13 Listu do Galatów 5: Wy, moi bracia, powołani zostaliście do wolności, ale nie używajcie swojej wolności, aby pobłażać ciału. Raczej służcie sobie nawzajem w pokorze w miłości, bo całe prawo wypełnia się w przestrzeganiu tego jednego przykazania: Miłuj bliźniego swego jak siebie samego.

A potem werset 16: Tak więc powiadam wam: postępujcie według Ducha, a nie będziecie spełniali pożądań ciała. Bo ciało pożąda tego, co przeciwne Duchowi, a Duch tego, co przeciwne ciału. Są one w konflikcie ze sobą.

Wiersz 18: Ale jeśli dajecie się prowadzić Duchowi, nie jesteście pod Prawem. Uczynki ciała są oczywiste: nierzęd, nieczystość, rozwiązłość itp. Wiersz 22: Owocem zaś Ducha jest miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie.

Przeciwko takim rzeczom nie ma prawa. Ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało z jego namiętnościami i pożadaniami. Ponieważ żyjemy według Ducha, postępujemy według Ducha.

Innymi słowy, myślę, że Paweł mówi w tej sekcji, a wrócimy do tego pod koniec kursu, kiedy będziemy mówić o posłuszeństwie, teologicznym temacie posłuszeństwa i prawie, ale myślę, że Paweł mówi w tej sekcji, że ostatecznie prawo Starego Testamentu pod Starym Przymierzem samo w sobie nie mogło pokonać ciała i ostatecznie nie mogło pokonać uczynków ciała. Ale teraz tylko przez życie w Duchu Świętym i tylko przez życie w Duchu, Duchu Nowego Przymierza, który zapisuje prawo Boże w naszych sercach, który przynosi nowe serce i zdolność do przestrzegania prawa, tylko przez Ducha Nowego Przymierza jesteśmy w stanie wytworzyć życie, na które prawo Starego Testamentu tylko wskazywało i je przewidywało. Teraz, gdy życie może być przeżywane, ten owoc może być wytworzony przez życie w posłuszeństwie i w zgodzie z, jak mówi Paweł, Duchem Świętym.

Więc raz jeszcze, myślę, że czytamy ten tekst o niesprawiedliwości, jeśli nie czytamy go w świetle starotestamentowych obietnic nadejścia Ducha, szczególnie obietnic Nowego Przymierza zapisania prawa Bożego w naszych sercach, dając nam Ducha, Ezechiel 36, aby umożliwić nam przestrzeganie przykazań Bożych. Teraz Duch Święty umożliwia nam prowadzenie takiego życia, jakiego pragnie Bóg, zamiast poddawać się prawu Starego Testamentu. I ponownie, Galacjan 6 lub 5 nie próbuje nas zwolnić

z odpowiedzialności, jakbyśmy nie mieli nic do roboty lub jakbyśmy nie mieli obowiązku reagować w posłuszeństwie.

W rozdziale 6 Paweł kontynuuje i daje swoim czytelnikom konkretne polecenia, sugerując, że mogą lub nie mogą ich przestrzegać. Ostatecznie jednak Paweł jest przekonany, że tylko mocą Ducha Bożego, Ducha Nowego Przymierza, jesteśmy w stanie wydawać owoc, czyli taki rodzaj życia, jakiego Bóg pragnie dla swojego ludu, na który prawo jedynie wskazywało i którego się spodziewało. Przechodząc do innych tekstów Nowego Testamentu, zatrzymamy się na kilku odniesieniach do tak zwanych listów ogólnych, czyli wszystkiego, co znajduje się pomiędzy listami Pawła a Objawieniem, często nazywa się listami ogólnymi.

W Księdze Hebrajczyków na przykład, odkrywamy, że Duch Święty nie odgrywa kluczowej roli. Nie znajdujemy wielu odniesień do Ducha Świętego. Jednym ze sposobów działania Ducha Świętego, co ciekawe w Liście do Hebrajczyków, jest to, że autor często widzi Ducha Świętego przemawiającego przez Pismo.

Tak więc, gdy autor Listu do Hebrajczyków cytuje teksty ze Starego Testamentu, często przypisuje to mówieniu Ducha Świętego. Tak więc, ten temat objawiającego Ducha Świętego, mówiącego Ducha Świętego, rozdział 9 i werseł 8, Duch Święty pokazywał przez to, że droga do miejsca najświętszego nie została objawiona, dopóki pierwszy przybytek wciąż stał. To następuje pod koniec dyskusji, w której autor mówi o układzie ziemskiego przybytku i o tym, jak kapłan mógł wejść do wewnętrznego sanktuarium tylko raz w roku, gdzie składał ofiarę za siebie i grzechy ludu.

A potem autor mówi, że Duch Święty pokazywał przez to, że droga do najświętszego miejsca nie została jeszcze ujawniona. Tak więc nawet w pewnych wydarzeniach mających miejsce pod Starym Przymierzem autor widzi Ducha Świętego wskazującego na coś większego. Jednym z najwyraźniejszych odniesień do Ducha Świętego w kontekście tego, co omawialiśmy, jest to, że Duch Święty jest znakiem, że nadeszła nowa era zbawienia, że nowe stworzenie zostało teraz wypełnione i stało się rzeczywistością, co znajdujemy w rozdziale 6 i wersecie 4. Jest to niemożliwe dla tych, którzy raz zostali oświeceni, skosztowali daru niebieskiego, dzielili się Duchem Świętym i skosztowali dobroci słowa Bożego.

Co ciekawe, argumentowałem gdzie indziej, że w rozdziale 6, wersetach od 4 do 6, wszystkie te rzeczy, bycie oświeconym, skosztowanie daru niebieskiego, dzielenie się Duchem Świętym, skosztowanie dobroci słowa Bożego, moce przyszłego wieku, wszystkie te przywołują teksty Starego Testamentu lub tematy Starego Testamentu. I tak, raz jeszcze, Duch Święty, nawet w rozdziale 6, autor jest przekonany, że wylanie Ducha Świętego lub doświadczenie i dzielenie się Duchem Bożym to nic innego, jak uczestnictwo w obiecany Duchu Świętym ze Starego Testamentu, którego Bóg wyleje na swój lud. Mógłbym wskazać na szereg odniesień w 1 Piotra.

Nie będę się nad nimi rozwodził, ale 1 Piotra rozdział 1. 1 Piotra rozdział 1 to tekst, który ma wiele trudnych problemów egzegetycznych i toczyła się debata, jak dokładnie poradzić sobie z niektórymi przykładami, ale po prostu chcę spojrzeć na to szerzej w odniesieniu do tematu Ducha Świętego. Ale wersety 11 i 12. Cofnę się i przeczytam 10.

Jeśli chodzi o to zbawienie, które autorzy opisali w pierwszej części rozdziału 1, prorocy, to jest prorocy Starego Testamentu, którzy mówili o łasce, która miała przyjść do was, badali pilnie z wielką starannością, starając się znaleźć czas i okoliczności, na które wskazywał Duch Chrystusa w nich, gdy przepowiadał cierpienia Mesjasza i chwały, które miały nastąpić. Zostało im objawione, że nie służyli sobie samym, ale wam, gdy mówili o rzeczach, które teraz zostały wam powiedziane przez tych, którzy wam głoszą ewangelię przez Ducha Świętego posłanego z nieba. Nawet aniołowie pragną wejrzeć w te rzeczy.

Zauważcie więc dwie rzeczy. Po pierwsze, ponowne skojarzenie Ducha Świętego z prorokowaniem, z wypowiedziami i mową proroczą, ale także odniesienie do Ducha Świętego zesłanego z nieba, co, jak sądzę, ponownie przypomina obietnice wylania Ducha Świętego w Starym Testamencie, takie jak Księga Joela, rozdział 2 i inne teksty, które omawialiśmy. Jeden problematyczny tekst, znowu, którego nie mamy czasu zbadać, ale ten interesujący tekst, w którym Chrystus idzie i głosi o duchach w więzieniu, i nie mamy czasu, aby się w to zagłębić, ale werset 18.

Wiersz 18 z 1 Piotra 3, Bo Chrystus również raz cierpiał za grzechy, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was do Boga przyprowadzić. Został zabity w ciele, ale ożywiony w Duchu. Więc teraz, zgodnie z tym, co widzieliśmy, że Duch czynił gdzie indziej w Nowym Testamencie, jest to prawdopodobnie odniesienie do zmartwychwstania Chrystusa.

Werset 19 kontynuuje i mówi: Po ożywieniu poszedł i ogłosił uwiezionym duchom. To prawdopodobnie dobre tłumaczenie. Tak więc odniesienie do ożywienia w Duchu odnosi się do zmartwychwstania samego Jezusa.

Tak więc Duch Święty, ponownie, inauguruje życie nowego stworzenia, życie przyszłego wieku, fizycznie wskrzeszając Jezusa Chrystusa z martwych. Tak więc, ponownie, nawet w niektórych ogólnych listach, moglibyśmy spojrzeć na niektóre inne, odniesienia do Ducha Świętego są spójne z tym, co znajdujemy gdzie indziej jako część odkupieńczej historii Boga, gdzie teraz spełnia swoje obietnice ze Starego Testamentu wylewając swojego Ducha jako znak, że nowy wiek zbawienia i jego błogosławieństwa zostały już zainaugurowane w osobie Jezusa Chrystusa. Ostatnie miejsce, które chcę... ostatnie miejsce, i to jest sam koniec Nowego Testamentu, na którym chcę się zatrzymać, to Księga Objawienia.

Często nie myślimy o Księdze Objawienia jako o księdze zawierającej cokolwiek o Duchu Świętym. I podejrzewam, że wiele osób nie uważa, że naprawdę zawiera ona teologię Ducha Świętego. Po raz kolejny, ponieważ często jesteśmy zauroczeni jej eschatologią i tym, czego może nauczać o końcu świata i rzeczach związanych z końcem czasu.

Ale Objawienie to coś więcej niż tylko czasy ostateczne. Widzieliśmy już, że ma jedną z najbogatszych Chrystologii w Biblii, w Nowym Testamencie. Ale znajdujemy też liczne odniesienia do Ducha Świętego w całym Objawieniu.

To znaczy, że Duch Święty odgrywa kluczową rolę. I raz jeszcze, myślę, że odkrywamy, że Duch Święty odgrywa rolę w odniesieniu do tego, jak doprowadza do wypełnienia, jak jest zgodny z odkupieńczo-historycznym planem Boga, gdzie Duch Święty jest teraz wskazówką, że nadeszła nowa era zbawienia. Punktem wyjścia jest zauważenie, że Księga Objawienia jest przerywana wieloma odniesieniami do Jana, autora, będącego w Duchu.

Możesz więc zapisać i później sprawdzić rozdział 1 i werset 10, rozdział 4 i werset 2, rozdział 17 i werset 3 oraz rozdział 21 i werset 10. Wszystkie te fragmenty odnoszą się do Jana będącego w Duchu w kontekście wizji. Przeczytam po prostu pierwszy w rozdziale 1 i wersecie 10.

Ale Jan mówi: W dzień Pański byłem w Duchu, a potem usłyszałem za sobą donośny głos, a potem odwraca się w wersecie 12, aby zobaczyć, kto to był, kto mówił. A jeśli spojrzysz na wszystkie te inne odniesienia, rozdział 4 i werset 2, 17 i wersety 3, 21 i werset 10, wszystkie są w kontekście wizji Jana. Jan dalej zapisuje, co zobaczył.

Innymi słowy, znaczenie tutaj jest takie, że poprzez Ducha Świętego te wizje są przekazywane Janowi. Tak więc wizje Jana przychodzą do niego lub są mu przekazywane przez Ducha lub gdy jest w Duchu Bożym. Moim zdaniem, ten język prawdopodobnie pochodzi wprost z księgi Ezechiela.

W rzeczywistości istnieje wiele prac, książek i artykułów, które wykazały, że Jan jest w całej Księdze Objawienia silnie zależny od Ezechiela i innych ksiąg Starego Testamentu, takich jak Izajasz i Daniel i inne, ale szczególnie od Ezechiela. Widzieliśmy w rozdziałach 21 i 22, że Jan jest silnie zależny od Ezechiela 40 do 48. Ale w całej Księdze Ezechiela, aby podać kilka przykładów, widzimy Ducha Świętego zabierającego Ezechiela, aby zobaczyć różne rzeczy lub w kontekście różnych wizji.

Na przykład w Księdze Ezechiela rozdział 2, werset 2 byłby jednym z nich. W rozdziale 2, wersecie 2 Księgi Ezechiela znajdujemy to. Ezechiel 2:2, gdy mówił, ujrzał wygląd człowieka, a człowiek ten powiedział do niego, rozdział 2, werset 1: Synu człowieczy, stań na nogi, a ja będę mówił do ciebie.

Gdy mówił, Duch wstąpił we mnie i podniósł mnie na nogi, i usłyszałem, jak do mnie mówi. Rozdział 37 i werset 1 Księgi Ezechiela, w kontekście wizji Ezechiela o dolinie suchych kości, o której mówiliśmy, ręka Pana była nade mną, a On wyprowadził mnie przez Ducha Pańskiego i postawił mnie pośrodku doliny pełnej kości. Tak więc w Księdze Ezechiela Duch Święty jest środkiem, za pomocą którego Ezechiel ma wizję.

Więc teraz Jan również podkreśla swoje wizje odniesieniami do Ducha Świętego. Myślę, że poprzez wykazanie jego związku z tekstem proroczym, jego wizja ma być postrzegana w tym samym kontekście, w tym samym duchu, co starotestamentowe wizje prorocze. W pewnym sensie Jan przyjmuje na siebie płaszcz Ezechiela.

Widzi wizję podobną do swojej. Ten sam Duch, który zainspirował wizję Ezechiela, teraz inspiruje również wizję Jana. Tak więc Duch Święty odgrywa kluczową rolę w wizjach przekazywanych Janowi.

Duch Święty działa, aby przemawiać do kościołów w sposób zgodny z językiem mówienia i mową Boga. Widzimy, że Duch Święty przemawia do kościołów. Rozdziały 2 i 3, które technicznie nie są listami, ale prorockimi przesłaniami lub prorockimi proklamacjami kościołów, są wzorowane na prorockich mowach, języku zmartwychwstałego Chrystusa do kościołów, które Jan ma im przekazywać.

Na końcu każdego z tych siedmiu znajdujemy odniesienie do Ducha mówiącego do kościołów. Chciałem tylko podać jeden przykład, który powtarza się po każdym z siedmiu przesłań. Werset 11 rozdziału 2. Werset 11 rozdziału 2. Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów.

Tak więc, co ciekawe, słowa Chrystusa, zmartwychwstałego Chrystusa do kościołów w formie tych siedmiu orędzi, kończą się jako słowa Ducha. Kościół jest powołany do słuchania i słyszenia tego, co Duch mówi poprzez te orędzia do kościołów. Tak więc, ponownie, ten Duch czasu ostatecznego, który jest teraz wylewany, przemawia do kościołów i wywołuje odpowiedź posłuszeństwa ze strony ludzi.

Innym intrygującym odniesieniem w tym duchu jest Objawienie, rozdział 22, werset 17. Objawienie 22, werset 17. Mówią Duch i Oblubienica.

Więc zauważcie Ducha mówiącego ponownie. Niech ten, kto słyszy, powie: przyjdź. Niech ten, kto jest spragniony, przyjdzie, a ten, kto chce, niech weźmie darmowy dar wody życia.

Więc znowu Duch mówi. Duch jest tym, który mówi do kościoła i wywołuje odpowiedź. Być może w związku z tym można znaleźć w Objawieniu odniesienia do ducha proroctwa.

Ponownie, proroctwo jest inspirowane przez Ducha Świętego. Ale są dwa inne odniesienia, na których chcę się skupić oprócz Ducha mówiącego do kościołów, Ducha inspirującego prorocze objawienie Jana i jego apokaliptyczną wizję oraz Ducha, który inspirował proroków. Chcę przyrzeć się dwóm innym odniesieniom.

Jeden z nich jest bardzo jasny. Drugi jest bardziej aluzją. Ale w Objawieniu, zaczynając od rozdziału 1 i wersetu 4, znajdujemy to bardzo interesujące odniesienie.

Rozdział 1 i werset 4 Objawienia. Jan, do siedmiu kościołów w prowincji Azji, łaska i pokój wam od Tego, który był, który jest, który był i który ma przyjść, i od siedmiu duchów przed tronem. Znajdujemy to samo odniesienie w otwierającej wizji Jana o sali tronowej w rozdziałach 4 i 5. W rozdziale 4 z tronu nadeszły błyski błyskawic, dudnienia i grzmoty.

Przed tronem płonęło siedem lamp, które są siedmioma duchami Boga. Widzimy to samo w rozdziale 5, wersecie 6. W wizji Jana o baranku widzi baranka stojącego jak zabity, stojącego pośrodku tronu. A potem jest powiedziane, że baranek miał siedem rogów i siedem oczu, które są siedmioma duchami Boga, które wychodzą na ziemię.

Więc znajdujesz to dziwne odniesienie do siedmiu duchów. I pytanie brzmi, czym do cholery są te siedem duchów, albo kim są te siedem duchów? Niektórzy sugerują, że są to po prostu istoty anielskie. Ale ja bym argumentował, że prawdopodobnie nie są to istoty anielskie.

Powód jest taki, że w pierwszym odniesieniu w rozdziale 1 i wersecie 4, odniesienie do siedmiu duchów ma miejsce wewnątrz, aby użyć słów teologii systematycznej, formuły trynitarnej. Ten, który był, jest i ma przyjść, siedem duchów. A następnym jest Syn, Jezus Chrystus, Baranek.

Tak więc odniesienie do siedmiu duchów jest prawdopodobnie w rozdziale 1 oraz w rozdziałach 4 i 5, odniesienie do Ducha Świętego. Odnosząc się do siedmiu duchów, nie sądzę, aby autor mówił, że jest faktycznie siedem dosłownych oddzielnych duchów, ale siedem w Objawieniu niesie symboliczne znaczenie kompletności i doskonałości. Tak więc tutaj znajdujemy siedem duchów symbolizujących kompletność, doskonałość i moc Ducha Bożego, które teraz wypełnią cel Boga na świecie.

Prawdopodobnie powinniśmy zrozumieć odniesienie do Ducha Świętego w dwóch świadkach w Objawieniu rozdział 11. W Objawieniu rozdział 11, Jan widzi wizję dwóch świadków i nie będę się w to zagłębiał, nie chcę wchodzić w szczegóły tego tekstu i nie mogę bronić dlaczego, ale zakładam, że dwaj świadkowie w Objawieniu symbolizują kościół, cały lud Boży, i można, wiele komentarzy argumentuje za tym, ale dwaj świadkowie symbolizują kościół. Dwa interesujące odniesienia do Ducha.

Numer jeden, w rozdziale 11 i wersecie 11, po tym, jak dwaj świadkowie zostali zamęczeni i uśmierceni, Duch lub oddech Boga wstąpił w nich i ich podniósł, co jest w rzeczywistości aluzją do rozdziału 37 Księgi Ezechiela. Dolina suchych kości, gdzie wstali i przybrali ciało, a oddech Ducha Bożego wstąpił w nich i dał im życie. Tak więc dwaj świadkowie zostali usprawiedliwieni z powodu swojego cierpienia lub w obliczu swojego cierpienia w wypełnieniu rozdziału 37 Księgi Ezechiela.

Tak więc znajdujemy Ducha Świętego dającego życie zmartwychwstania męczeńskiemu ludowi Bożemu, cierpiącemu ludowi Bożemu, usprawiedliwiając ich. Ale drugie odniesienie do Ducha, oprócz aluzji do Ezechiela 37, który odnosi się do Ducha podnoszącego i dającego życie, jest, co ciekawe, dwoma świadkami zidentyfikowanymi jako świecznik. Ten język rozdziału 11, który identyfikuje tych świadków jako świecznik, sięga do rozdziału 4 Księgi Zachariasza. Jednym z interesujących tekstów w rozdziale 4 Księgi Zachariasza jest werset 6, gdzie Zachariasz mówi, że nie jest to mocą, nie siłą, ale cytowaniem słów Boga, ale moim Duchem, mówi Pan.

Zatem rozumiem, że nawiązując do Zachariasza 4, autor sugeruje, że to Duch Święty umożliwia i wzmacnia świadectwo ludu Bożego, tych dwóch świadków symbolizujących Kościoł. Ale nie czynią tego siłą i mocą, ale co ciekawe, czynią to poprzez swoje cierpienie. Ale nawet poprzez ich cierpiące wierne świadectwo, to Duch Boży z Zachariasza 4, to Duch Boży umożliwia im to.

Nie mocą, nie mocą, ale moim Duchem, mówi Pan, że teraz Jego dwaj świadkowie wypełniają Jego cele na świecie. Tak więc Księga Objawienia nie jest tylko księgą o czasach ostatecznych, ale także Duch Święty odgrywa kluczową rolę w Objawieniu od początku do końca, inspirując wizję, którą ma Jan, wzywając Kościoł do posłuszeństwa, a nawet wzmacniając cierpiącego, wiernego cierpiącego świadka Kościoła. Duch Święty wypełnia siedmiokrotnego, potężnego, doskonałego, kompletnego Ducha Bożego, wypełniając cel Boga na ziemi, sprowadzając Jego królestwo.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 25 na temat Ducha Świętego, część 2.